

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/77/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115010205
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7115010205.12

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Ladislava Tomčovčíka a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 2. marca 2016 vykonanom v Ústave na výkon väzby a trestu odňatia slobody v Košiciach, v trestnej veci proti L. L., obžalovaného pre zločin krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 212 ods.3 písm.a/ Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 10.7.2015 sp.zn. 5 T 10/2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného L. L..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 10.7.2015 sp.zn. 5T 10/2015 bol obžalovaný L.Š. L. uznaný za vinného zo zločinu krádeže spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 212 ods.3 písm.a/, ods.4 písm.b/ Tr.zák. s použitím § 138 písm.e/ Tr.zák., na tom skutkovom základe, že spolu s už teraz odsúdeným D. N.

v B. po predchádzajúcej dohode sa pomocou osobného motorového vozidla značky F. U., V.. Č.. B. XXX I., striebornej metalízy, ktoré viedol D. N. dopravili dňa 23.10.2014 na ulicu D. F. B., kde vozidlo odstavili oproti areálu na ulici D. X, pričom pred uvedeným areálom sa vzájomne dohodli, že idú niečo odcudziť, L. L. spoločne s D. N. v čase okolo 05.00 hod. vošli do areálu na ulicu D. X, a to tým spôsobom, že preliezli vstupnú kovovú bránu do objektu a následne sa presunuli k zadnej časti budovy spoločnosti J. P. P.D..G., kde D. N. doposiaľ nezisteným predmetom a spôsobom odstránil kovovú mrežu na okne, cez ktorého po jeho vytlačení vošiel do skladových priestorov spoločnosti J. P. P.D..G., kde po vylomení dvojkrídlových drevených dverí vošiel na chodbu objektu a z tejto po vytlačení drevených dverí vnikol do priestorov na údržbu automatov na kávu, zatiaľ čo L. L. spočiatku čupel pri kontajneri nachádzajúcom sa za budovou pri okne za účelom pozorovania, či v blízkosti objektu nie sú iné osoby a následne vošiel po parapetnej doske a cez okno do skladových priestorov spoločnosti a cez tieto prešiel do priestorov na údržbu, kde D. N. pomocou pravého kľúča, ktorý si zaobstaral na nezistenom mieste v priestoroch na údržbu, odomkol ohňovzdornú skriňu zelenej farby, z ktorej vybral dve kovové príručné pokladnice, položil ich na stôl a pomocou nezisteného predmetu tieto vypáčil a odcudzil z nich finančnú hotovosť v celkovej výške 595,51 Eur a taktiež zo skrine odcudzil štyri kusy igelitových vriec zabezpečených plastovými plombami s obsahom veľkého množstva kovových mincí v celkovej hodnote 5.859,7 a igelitovú tašku, v ktorej sa nachádzal notebook zn. W. K. XXXXs, výrobného čísla K. XXXXPFB s adaptérom v hodnote 38,38 Eur, pričom tieto veci podal L. L., ktorý ich cez skladové priestory vyhodil von oknom do trávnatého porastu v areáli na ulici D. a následne D. N. J. L. L. z objektu cez okno skladových priestorov odišli, odcudzené veci poprehadzovali cez oplotenie na druhú stranu a cez vchodovú bránu areálu, ktorá bola v tom čase otvorená vyšli von, čím takto spôsobili pre spoločnosť J. P., P.D..G., so sídlom L. XX, Q. škodu krádežou finančnej hotovosti, kovových mincí a notebooku vo výške 6.493,59 Eur, škodu poškodením zariadenia vo výške 74,6 Eur a pre spoločnosť Y. P., P.D..G.. so sídlom na ul. D. Č.. X, B. škodu poškodením budovy vo výške 46,- Eur, pričom D. N. bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený rozsudkom Okresného súdu Košice I sp.zn. 6T 3/14

z 31.3.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.3.2014, ako aj rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie sp.zn. 3T 135/11 z 13.11.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.3.2014, a rozsudkom Okresného súdu Košice I sp.zn. 6T 49/13 z 12.8.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.8.2013, a rozsudkom Okresného súdu Košice II sp.zn. 3T 43/13 zo 17.6.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.6.2013, ako aj rozsudkom Okresného súdu Košice I sp.zn. 8T 27/12 z 12.3.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.2.2013.

Obžalovanému L. L. za to bol podľa § 212 ods. 4 Tr.zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 5, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr.zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 78 (sedemdesiatosem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd obžalovaného L. L. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods.1, ods.3 Tr.por. súd poškodenú stranu J. P. P..D..G.., L. XX, Q., I.Č.: XX XXX XXX J. Y. P., P..D..G.. D. X, B., I.: XX XXX XXX, s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

V zákonom stanovenej lehote, a to hneď do zápisnice o hlavnom pojednávaní proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný L. L., ktoré odôvodnil tým, že odvolanie podáva proti výroku o vine, ako aj proti výroku o uloženom treste.

V písomných dôvodoch odvolania prvom rade napadol nesprávnu právnu kvalifikáciu žalovaného skutku s tým, že okresný súd v jeho neprospech na rozdiel od podanej obžaloby, kde žalované konanie bolo právne kvalifikované len ako prečin krádeže spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 212 ods.2 písm.a/, ods.3 písm.a/ Tr.zák., nedôvodne prekvalifikoval na prísnejšiu právnu kvalifikáciu, a to tak, že žalovaným konaním naplnil aj ustanovenia § 212 ods.4 písm.b/ Tr.zák. s použitím § 138 písm.e/ Tr.zák.

Od spáchania predchádzajúceho skutku, pre ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Košice I sp.zn. 7 T 77/2005 uplynula doba viac ako 10 rokov a vzhľadom na časový odstup v zmysle judikatúry nadnárodného súdu, ale aj Ústavného súdu SR a tiež Najvyššieho súdu SR došlo podľa jeho názoru k porušeniu Trestného zákona v jeho neprospech, čo malo celkový dopad na nezákonne uložený trest odňatia slobody.

Z vyššie uvedených dôvodov preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 písm.d/, písm.e/ Tr.por. napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods.1 Tr.por. vec vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Vyššie uvádzaný postup odôvodňoval tým, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu nepostupoval správne, nakoľko v prípravnom konaní napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní predmetnej trestnej činnosti. V zápisnici o výsluchu podozrivej osoby podrobne opísal celé konanie, ktorého sa dopustil nielen on, ale aj ďalšie osoby, na ktoré bola podaná obžaloba.

Okresný súd v jeho prospech nepojal poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm.n/ Tr.zák., čo malo nepriaznivý dopad a v jeho neprospech bola použitá aplikácia § 38 ods.5 Tr.zák. v spojení s ustanovením § 38 ods.3 Tr.zák.

Podľa jeho názoru pri zohľadnení dvoch poľahčujúcich okolností oproti jednej priťažujúcej okolnosti, a to v zmysle ustanovenia § 37 písm.m/ Tr.zák., mal súd prvého stupňa postupovať pri ukladaní trestu tak, že v prvom rade mal použiť ustanovenie § 38 ods.3 a § 38 ods.8 Tr.zák., t.j. znížiť hornú hranicu trestnej sadzby ustanovenú v osobitnej časti Trestného zákona a až potom mal aplikovať ustanovenie § 38 ods.5 Tr.zák. Neaplikovanie tohto postupu sa odrazilo v uložení neprimerane prísnom treste odňatia slobody.

V ďalších doplňujúcich podaniach k odvolaniu obžalovaný L. L. žiadal pred odvolacím súdom doplniť dokazovanie o výsluch príslušníkov policajného zboru U.. Q.. T. S. J. M.. R.F. W., ako aj dozorcujúcej prokurátorky T.. R. F. a službukonajúcej prokurátorky, ktorá mala službu dňa 23.10.2014 (T.. B.). V

ďalšom podaní okruh osôb, ktoré navrhol pred odvolacím súdom vypočúť rozšíril aj o spolupáchateľa žalovaného skutku, a to teraz už odsúdeného D. N..

Po určení termínu verejného zasadnutia, na ktorom mal odvolací súd rozhodnúť o odvolaní obžalovaného L. L., obžalovaný opakovane zmenil osobu obhajcu a na verejnom zasadnutí dňa 2. marca 2016 opakovane sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku v celom rozsahu, pričom dôvody pre takýto postup rozšíril aj o skutočnosť, že o vznesených námietkach zaujatosti voči zákonnému senátu odvolacieho súdu a všetkých ostatných sudcov Krajského súdu v Košiciach nebolo rozhodnuté zákonným spôsobom.

Navyše odvolateľ poukázal, že súd prvého stupňa zavádzajúcim spôsobom vykonal dokazovanie, a tak uviedol odvolací súd do pozície, kde bez doplnenia dokazovania nie je možné vo veci zákonne rozhodnúť. Opakovane poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, resp. aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR, ktoré súdy v obdobných veciach sťažovateľovi dali za pravdu a rozhodnutia súdu prvého stupňa v obdobných veciach zrušili ako nezákonné.

Podľa názoru odvolateľa L. L. orgány činné v prípravnom konaní postupovali taktiež v rozpore s Trestným poriadkom, tak tomu bolo napr. pri zabezpečení stôp z miesta činu, ako aj odobratia obuvi, ktorú mal v ten deň na nohách, resp. pri hodnotení dôkazov, akými boli výsluchy osôb, o ktorých je známe, že sú konzumentmi drogy - pervitínu.

Vyššie uvádzané skutočnosti podľa odvolateľa okresný súd bagatelizoval, vyhodnotil ich v jeho neprospech, a tak dospel k nesprávnym záverom nielen o vine, ale aj vo výroku o treste.

Obžalovaný L. L. preto záverom vzhľadom na opakované doplnenie dôvodov odvolania navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie, resp. navrhol, aby odvolací súd žalované konanie právne kvalifikoval tak, ako tomu bolo v obžalobe okresného prokurátora a uložil mu primeraný trest, a to taký, ktorý nebude spojený s obmedzením jeho osobnej slobody, teda aby mu nebol ukladaný nepodmienečný trest odňatia slobody.

Na podklade odvolania obžalovaného L. L. krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Úvodom odôvodnenia svojho rozhodnutia odvolací súd považuje za nutné uviesť, že okresný prokurátor dňa 23.2.2015 podal obžalobu v podstate na tom skutkovom základe, ako je to uvedené aj vo výroku teraz napadnutého rozsudku, kde skutok v obžalobe bol rozšírený aj o konanie spolupáchateľa B. U..

Súd prvého stupňa rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 10. 7. 2015 sp.zn. 5 T 10/2015 obžalovaného B. U. podľa § 285 písm.c/ Tr.por. oslobodil spod žalovaného konania s tým, že nebolo dokázané, že tento skutok spáchal aj obžalovaný B. U.. Proti tomuto rozsudku v rozsahu oslobodenia obžalovaného B. U. okresný prokurátor odvolanie nepodal, a tak ohľadne jeho osoby rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 28.7.2015.

Spoluobžalovaný D. N. rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 10.7.2015 sp.zn. 5 T 10/2015 bol uznaný za vinného zo zločinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 212 ods.3 písm.a/, písm.b/, ods.4 písm.b/ Tr.zák., a to s použitím ustanovenia § 138 písm.e/ Tr.zák. a ohľadne jeho osoby bolo podľa § 44 Tr.zák. upustené od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na tresty, ktoré mu už boli predtým uložené tak, ako je to uvedené v citovanom výroku.

Odvolací súd úvodom považuje za nutné uviesť, že okresný prokurátor skutok uvedený v obžalobe ohľadne obžalovaných L. L. J. D. N. právne kvalifikoval len ako prečin krádeže spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 212 ods.2 písm.a/, ods.3 písm.a/ Tr.zák. a u obžalovaného D. N. aj podľa ods.3 písm.b/ Tr.zák.

Súd prvého stupňa, samosudcom, uznesením zo dňa 24.2.2015 sp.zn. 5 T 10/2015 (č.l.353) podľa § 241 ods.1 písm.a/ Tr.por. per analogiam postúpil trestnú vec obvinených D. N., L. L. J. B. U. na rozhodnutie senátu, a to z dôvodov, že pri preskúmaní obžaloby dospel k záveru, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, pri správnom použití zákona, je potrebné posudzovať podľa prísnejšieho ustanovenia, ako ho posudzuje obžaloba.

V dôvodoch vyššie citovaného uznesenia samosudca ďalej poukázal na tú skutočnosť, že ak si páchatel prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní tak zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods.1, ods.4 písm.b/ Tr.zák. pri použití ustanovenia § 138 písm.e/ Tr.zák.

Keďže súd pri rozhodovaní vo veci nie je viazaný právnou kvalifikáciou uvádzanou v obžalobe okresného prokurátora, ale je viazaný len skutkom, s poukazom na stanovisko trestno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj 78/2011, žalovanú trestnú vec postúpil na prejednanie senátu, nakoľko pri ods.4 ustanovenia § 212 Tr.zák. je stanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody od 3 do 10 rokov. V takomto prípade na prejednanie žalovanej trestnej veci v zmysle ustanovenia § 349 ods.1 Tr.por. je príslušný senát. Proti tomuto rozhodnutiu strany trestného konania sťažnosť nepodali, a to ani po doručení následného opravujúceho uznesenia v zmysle ustanovenia § 174 ods.1 Tr.por. a § 180 Tr.por., ktorým bola opravená zrejma nesprávnosť v prvé citovanom uznesení súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa vzhľadom na opravujúce uznesenie rozhodol podľa § 241 ods.1 písm.k/ Tr.por. (a nie § 241 ods.1 písm.a/ Tr.por.) a tiež došlo k oprave ohľadne možnosti podať opravný prostriedok s tým, že proti prvému rozhodnutiu sťažnosť nie je prípustná. Proti opravujúcemu uzneseniu bolo dané správne poučenie o možnosti podať opravný prostriedok. Takýto opravný prostriedok však strany trestného konania nevyužili.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania mu predchádzajúceho odvolací súd zistil, že obžalovaný L. L. v prípravnom konaní okrem svojej výpovede v postavení podozrivého, ktorú výpoveď z procesného hľadiska po obsahovej stránke nie je možné považovať za výpoveď získanú zákonným spôsobom, pri výsluchu v postavení obvineného už nevypovedal, využil zákonom daného práva a vo veci nevypovedal.

Obžalovaný L. L. rovnako aj pred súdom prvého stupňa opakovane využil právo vo veci nevypovedať, hoci urobil vyhlásenie o vine. Vyhlásenie o vine obžalovaný L. L. ale urobil len v rozsahu, ako bola podaná obžaloba vrátane právnej kvalifikácie uvedenej v obžalobe.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď takéto vyhlásenie obžalovaného L. L. neprijal a na hlavnom pojednávaní vo veci vykonal dokazovanie aj ohľadne viny vo vzťahu k jeho osobe.

Obžalovaný L. L. na hlavnom pojednávaní dňa 17.6.2015 potom, čo bol poučený o svojich právach a bolo umožnené prokurátorovi vykonať výsluch jeho osoby, uviedol, že je vinný a ľutuje svojho konania. Ďalej vo veci nevypovedal.

V priebehu vykonávania dôkazov na súde prvého stupňa obžalovaný L. L. k dôkazom v rozsahu, ako boli vykonávané, buď využil svoje právo, že sa nevyjadril, resp. súhlasil s obsahom vykonaného dôkazu.

Z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 10.7.2015 je zrejmé, že súd prvého stupňa uznesením podľa § 272 ods.3 Tr.por. odmietol vykonať dôkaz výsluchom svedka R.F. W. z dôvodov, že jeho výsluch sa týka okolností nepodstatnej pre rozhodnutie, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi.

V záverečnej reči obžalovaný L. L. uviedol, že sa priznal, hoci žiadne dôkazy voči jeho osobe nie sú. Už predtým si odpykal vysoké tresty odňatia slobody, ktorú skutočnosť navrhol zohľadniť v prospech jeho osoby a v ostatnom sa pripojil k obsahu záverečnej reči svojej obhajkyne.

Zo záverečnej reči obhajkyne L. L. v podstate vyplýva tá skutočnosť, aby súd konanie obžalovaného L. L. právne kvalifikoval len v rozsahu, ako toto konanie bolo právne kvalifikované v obžalobe okresným prokurátorom. Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu obhajkyňa navrhla uložiť trest odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby s použitím § 38 ods.5 Tr.zák.

Odvolací súd považuje za nutné predovšetkým poukázať na genézu dokazovania pred súdom prvého stupňa, ale aj na výsledky vykonaného dokazovania z prípravného konania, a to s dôrazom na tú skutočnosť, že súd pri svojom rozhodovaní o žalovanom skutku je viazaný rozsahom výsledkov vykonaného dokazovania pred súdom, že ani odvolací súd nezistil žiadne také pochybenie v rozhodnutí súdu prvého stupňa, ktoré by bolo takého procesného charakteru, resp. takým porušením hmotného práva, čo by malo viesť k náprave napadnutého rozsudku postupom, ako sa toho domáhal odvolateľ - obžalovaný L. L..

Odvolací súd považuje za nutné zdôrazniť, že v zmysle ustanovenia § 1 Tr.por., trestné konanie pred súdom je kontradiktórnym konaním dvoch strán, a to obžalovaného a jeho obhajcu na jednej strane a prokurátora, ktorý zastupuje štát na strane druhej. Súd je tak povinný rozhodnúť spor medzi obžalovaným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom na strane druhej. Súd nesmie pri vykonávaní dokazovania zasahovať do vykonávania dôkazov, nakoľko by tým narušil zásadu neustrannosti a jeho úlohou je len zákonným spôsobom urobiť rozhodnutie na podklade zákonne vykonaných dôkazov.

Odvolací súd ďalej považuje za nutné zdôrazniť, že všeobecne platí zásada, že odvolací súd nemôže bez ďalšieho sám vytvárať odchylny skutkový stav len v dôsledku odlišného hodnotenia dôkazov bez toho, aby vykonal dokazovanie podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti.

Všeobecne platí zásada, že v odvolacom konaní nie je možné vykonávať dokazovanie nad rámec vymedzený potrebou spoľahlivo rozhodnúť o podanom odvolaní. Hodnotenie dôkazov je výsadným právom súdu prvého stupňa a odvolací súd do tohto práva nie je oprávnený zasahovať, pokiaľ to nie je v rozpore s formálnou logikou. Z toho je zrejmé, že ťažisko dokazovania je zásadne na súde prvého stupňa, ktorý dôkazy nielen vykonáva, ale predovšetkým ich vyhodnocuje, aby na ich podklade mohol urobiť spoľahlivé skutkové závery.

Odvolací súd vzhľadom na návrh obžalovaného L. L. doplniť dokazovanie v rozsahu, ako sa to uvádza v dôvodoch ním podaného písomného odvolania, považuje za nutné zdôrazniť, že o tomto jeho návrhu odvolací súd zákonným spôsobom rozhodol tak, že doplnenie dokazovania odmietol, a to práve z dôvodu, že išlo o dôkazy, ktoré už boli buď pred súdom prvého stupňa vykonané, t.j. výsluch spoluobžalovaného D. N., ktorý využil právo na hlavnom pojednávaní nevypovedať a rovnako využil svoje právo nevypovedať aj v prípravnom konaní po vznesení obvinenia.

Boli by nemysliteľné, vzhľadom na úlohu súdu prvého stupňa zákonným spôsobom vykonať dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, čo v teraz posudzovanom prípade bez akýchkoľvek pochybností splnené bolo, aby odvolací súd opakovane vykonával dôkaz výsluchom už teraz odsúdeného D. N., ktorý by s najväčšou pravdepodobnosťou pozmenil obsah svojej výpovede.

Možnosť uvádzať nové skutočnosti nie je vylúčená v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku, čo však nebolo predmetom a obsahom pri rozhodovaní odvolacím súdom na podklade odvolania obžalovaného L. L. proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 10.7.2015 sp.zn. 5T 10/2015.

Navyše aj sám odvolací súd návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov v rozsahu, ako sa toho domáhal v odvolaní obžalovaný L. L. postupom per analogiam podľa § 272 ods.3 Tr.por. odmietol.

Na podklade výsledkov vykonaného dokazovania pred okresným súdom odvolací súd dospel k záveru, že tento nepochybil, pokiaľ konanie obžalovaného L. L. správne právne kvalifikoval podľa prísnejšieho ustanovenia Trestného zákona, než ako jeho konanie bolo právne kvalifikované v obžalobe okresného prokurátora a jeho konanie posúdil ako zločin krádeže spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 212 ods.3 písm.a/, ods.4 písm.b/ Tr.zák. s použitím § 138 písm.e/ Tr.zák., a to na tom skutkovom základe, že žalovaného konania sa dopustil spolu s už teraz odsúdeným D. N..

Tento postup súdu prvého stupňa bol v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 278 ods.1, 2, 3 Tr.por. a predchádzalo mu aj rozhodnutie súdu o postúpení veci na prejednanie v senáte, spolu s poučením

obžalovaných, že ich konanie bude právne kvalifikované podľa prísnejšieho ustanovenia Trestného zákona, t.j. aj podľa § 212 ods.4 písm.b/ Tr.zák.

K argumentom obžalovaného L. L., že v prípravnom konaní boli nezákonným spôsobom získavané dôkazy, považuje odvolací súd za nutné uviesť, že obžalovaný L. L. potom, čo bol vyzvaný orgánmi činnými v trestnom konaní, aby vydal svoju obuv, urobil tak dobrovoľne. Až následne si uvedomil dôvod, prečo bol vyzvaný k odovzdaniu svojej obuvi, a tak nie len seba poškodil na zdraví s nožom, ktorého existenciu pri osobnej kontrole zatajil, ale poškodil aj podrážky na vydanej obuvi, aby tak skomplikoval vykonávanie dôkazov, ktoré by mohli svedčiť v jeho neprospech.

Obdobného konania sa dopustil obžalovaný L. L. aj v štádiu odvolacieho konania, keď pred krajským súdom, a to dňa 2. decembra 2015, keď na verejné zasadnutie bol predvedený so zranením na ľavej nohe, ktoré si vyžadovalo urgentné ošetrenie, a tým zmaril vykonanie úkonu trestného konania.

Odvolací súd rovnako, ako súd prvého stupňa, nemal žiadne pochybnosti o tom, a to bez ohľadu na neustále sa meniace vyjadrenia samotného obžalovaného L. L. ohľadne skutkových okolností žalovaného trestného činu, že žalovaného skutku sa dopustil, a to tak, ako skutok ustálil v napadnutom rozsudku súd prvého stupňa.

Pre takýto záver nepochybne svedčia predovšetkým nezávisle výpovede svedkov V. U., P. P. J. L. D., ako aj samotná skutočnosť, že bol políciou zadržaný pri pokuse o útek z miesta činu.

Nepochybil preto súd prvého stupňa, keď v dôvodoch napadnutého rozsudku podrobne poukázal na dôkazy svedčiace v neprospech obžalovaného L. L. a akými úvahami sa súd spravoval pri hodnotení dôkazov, ktoré na svoju obhajobu uvádzal obžalovaný L. L..

Výpovede vyššie uvádzaných svedkov boli objektivizované ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi, ako je zápisnica o ohliadke miesta činu, a to predovšetkým trasologickou stopou, ktorá vykazovala zhodné znaky s odtlačkom športovej obuvi obžalovaného L. L., a to aj napriek tomu, že tento potom, čo bol vyzvaný, aby vydal svoju obuv, okrem sebapoškodenia poškodil aj podrážku svojej obuvi, aby tak zmaril objasňovanie skutkových okolností prípadu.

Okrem trasologickej stopy, na mieste činu bola zaistená aj pachová stopa, ktorá spolu s ostatnými objektívne a zákonným spôsobom vykonanými dôkazmi len potvrdila prítomnosť obžalovaného L. L. na mieste činu, a tým bez akýchkoľvek pochybností vyvrátila obhajobu obžalovaného, že v areáli objektu sa nachádzal len za účelom vykonania biologickej potreby.

Okresný súd preto správne konanie obžalovaného L. L. právne kvalifikoval tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, čo je aj v súlade s citovaným stanoviskom trestno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj 78/2011. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na dôvody uvádzané v napadnutom rozsudku, ktoré si v celom rozsahu osvojuje a okrem už vyššie uvedeného ničím viac nedopĺňa.

Napriek argumentom obžalovaného uvádzaných v dôvodoch odvolania o nesprávnom postupe pri aplikácii ustanovenia § 38 ods.2 Tr.por., t.j. pri pomere priťažujúcich a poľahčujúcich okolností tak, ako to má na zreteli ods.3 a 4 citovaného ustanovenia, považuje aj odvolací súd za potrebné poukázať predovšetkým na ustanovenie § 38 ods.5 Tr.zák., t.j. že pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie ods.4 nepoužije.

Argument obžalovaného L. L., že predchádzajúce odsúdenie je viac ako 10 rokov staré, rovnako neobstojí, a to z dôvodu ustanovenia § 437 ods.1 Tr.zák. (zák.č. 300/2005 Z.z.), kde podľa spoločných, prechodných a záverečných ustanovení, ak je potrebné určiť, či trestný čin podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov vykazuje znaky prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu podľa tohto zákona (zák.č. 300/2005 Z.z.), použijú sa ustanovenia § 10 a § 11 tohto zákona (zák.č. 300/2005 Z.z.) v závislosti od formy zavinenia a trestnej sadzby uvedenej v Trestnom zákone č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov.

Okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku podrobne poukázal na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného L. L., a to Okresným súdom Košice I sp.zn. 7 T 77/2005 zo dňa 17.7.2014, ktorým bol uznaný za vinného z trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods.1 písm.a/, ods.2 písm.a/ Tr.zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods.1 Tr.zák. a pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods.1 Tr.zák.

Trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods.1 písm.a/, ods.2 písm.a/ Tr.zák. (zákona č. 140/1961 Zb.) mal zákonom stanovenú trestnú sadzbu odňatia slobody na 2 až 8 rokov, čo v zmysle ustanovenia § 11 ods.1 Tr.zák. (zák.č. 300/2005 Z.z.) sa považuje za zločin, nakoľko ide o úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou 5 rokov. Odvolací súd navyše obsahom citovaného spisu na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie.

Nepochybil preto okresný súd, pokiaľ v zmysle ustanovenia § 38 ods.5 Tr.zák. v teraz posudzovanej trestnej veci uložil obžalovanému L. L. trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej zvýšenej trestnej sadzby, pre ktorého výkon ho zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Keďže ani odvolací súd nezistil žiadne možnosti pre aplikáciu ustanovenia § 39 Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, a to ani vzhľadom na osobu páchatel'a, resp. vzhľadom na okolnosti prípadu, nezistiac ani žiadne pochybenie o náhrade škody vo výroku napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného L. L. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.